

Mărțișorul, O Legendă Străveche

Georgiana-Laura Gheorghe

În vremuri depărtate,
Pe când mitologia și folclorul
Aveau un loc special în inima fiecărui om,
Se spune că Soarele dătător de viață
Curios să exploreze Lumea Oamenilor
S-a pogorât din împărăția lui
În chip de fată frumoasă.
Fermecată de frumusețea naturii,
Nu a apucat să se gândească la pericolul iminent.

Mergând agale prin pădure,
Zmeului cel șiret i s-a aprins flacăra
În piept la văzul acelei zeițe
Și de-ndată a înșfăcat-o asemeni unui prădător
Care și-a prins prada lipsită de apărare.
Mama Natură a fost cuprinsă de mâhnire,
Șiroaiele de lacrimi au format râuri,
Cântecul păsărilor și-a pierdut veselia,
Copiii nu se mai jucau,
Nici adulții nu mai puteau
Să muncească de atâta tristețe.

Îngrijorat de ce avea să urmeze
Fără căldura și lumina corpului ceresc,
Un tânăr viteaz s-a oferit să-și încerce norocul
În a readuce viața și bucuria pe Pământ.
Secunde, minute, ore, zile, săptămâni și luni
Se scurgeau, dar el nu s-a dat bătut
Până când nu și-a îndeplinit misiunea.
Numai când a găsit somptuosul palat
A realizat că s-a făcut un an de când a pornit la drum.

Hotărât l-a chemat pe stăpân
Provocându-l la o luptă dreaptă.
Mândru și semeț, zmeul a acceptat,
Iar lupta de-ndată a început.
Țipete de durere și sunete de luptă
Au răsunat de-a lungul terenului palatului
Ore în șir până când victoria a fost de partea viteazului.

Slăbit el a cutreierat pe holurile palatului
Și a eliberat fecioara.
"Mulțumesc," i-a vorbit ea cu blândețe

Înainte să revină pe bolta cerească.
În timp ce anotimpul renașterii
Cuprindea Pământul în brațele lui,
Războinicul rănit a rămas singur în palat,
Al lui sânge curgând pe zăpadă
Topind-o instantaneu.
Clopoței albi au crescut din peticele de iarbă,
Dar el nu a apucat să se bucure de miracol
Căci rănilor erau prea adânci,
Iar sângerarea era abundentă.
Cu o ultimă suflare, el a închis ochii,
Trupul transformându-se într-o explozie de lumină.

Ceea ce el nu a știut
Era că un suflet mic a observat totul
Și repede a dat de veste tuturor
Despre fapta eroică a luptătorului necunoscut.
Pentru a-l cinsti cum se cuvine pe eroul anonim,
Oamenii au legat cu o ață floarea roșie,
Simbolul iubirii pentru frumos și a curajului tânărului
Și floarea albă, ghiocelul plâpând, prevestitorul primăverii.

Mărțișorul este o legendă străveche sărbătorită
Și repovestită în fiecare an amintindu-le românilor
De bătălia dintre iarnă și primăvară
Care se termină mereu cu victoria celui din urmă.

Copyright Georgiana L. Gheorghe
Toate Drepturile Rezervate.
28.02.2021